

HABEŞİSTAN’A HİCRET

Habeşistan’a birinci hicret

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin peygamberliğinin (bi’setin) beşinci yılında, müşriklerin işkencelerine rağmen, müslümanların sayısı artmaya devam ediyordu. Fakat müşrikler de işkencelerini arttırıyor, ellerinden geleni yanlarına bırakmıyorlardı.

Peygamber Efendimiz, Eshâbının dayanılmaz işkencelere uğramasına, ayaklarından iplerle develere bağlanıp, aksi istikâmetlere doğru çekilerek parçalatılmasına çok üzülüyordu. Bu işkenceler, her geçen gün daha da şiddetleniyor, merhamet dolu kalbi, bunlara tahammül edemiyordu.

Bir gün Eshâb-ı kirâmı topladı ve;

- **Ey Eshâbım! Şimdi yeryüzüne dağılınız. Allahü teâlâ, yakında sizi yine bir araya toplar,** buyurdu. Onlar da;

- Yâ Resûlallah! Nereye gidelim? diye suâl ettiler.

Peygamberimiz, mübârek eliyle işaret ederek, Habeş ülkesini gösterdiler ve;

- **İşte oraya! Habeş toprağına gidiniz!**⁶⁶ **Çünkü orada, yanındakilerin hiç birine zulmedilmeyen bir hükümdar vardır. Hem orası bir doğruluk ülkesidir. Allahü teâlâ, içinde bulunduğunuz sıkıntılardan bir çıkış ve kurtuluş yolu açın-caya kadar, siz, orada bulununuz,** buyurdu.

Server-i âlem Muhammed Mustafâ sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz, böylece Eshâbının işkencelerden kurtulmasına ve Mekkeli müşriklere karşı mücâdelesini tek başına sürdürmeye karar vermişti.

Doğduğu vakit; “**Ümmetim! Ümmetim!**” diyen Sevgili Peygamberimiz, şimdi de, Eshâbının kurtuluşu için, kendisini fedâ ediyordu.

O’nun bu müsâadesi üzerine, Eshâb-ı kirâmdan bir kısmı, vatanlarından ayrılarak hicret ediyorlardı!.. Fakat Sevgili Peygamberimizden ayrıldıkları için, üzüntüleri de pek fazla idi.

Bu ilk hicrete;

Hazret-i Osman ve hanımı Hazret-i Rukayye binti Resûlullah, Ebû Huzeyfe ile hanımı Sehle binti Süheyl, Zübeyr bin Avvâm, Mus’ab bin Umeyr, Abdurrahmân bin Avf, Ebû Seleme bin Abdülesed ile hanımı Ümmü Seleme, Hâtib bin Amr, Âmir bin Rebîa ve hanımı Leylâ binti Ebî Hasme, Osman bin Maz’ûn, Ebû Sebre bin Ebî Rühm ile hanımı Ümmü Gülsüm binti Süheyl, Süheyl bin Beydâ, Abdullah bin Mes’ûd “radiyallahü anhüm” katıldılar.⁶⁷

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Hazret-i Osman için;

- **Şüphesiz ki, Osman, Lût peygamberden sonra zevcesiyle birlikte hicret eden ilk kimsedir,** buyurdu.

66 İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 194; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 321; İbni Sa’d, *Tabakât*, I, 203-204; İbni Kesir, *Bidâye*, III, 94.

67 İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 205-210; İbni Sa’d, *Tabakât*, I, 204.

Habeşistan'a Hicret

Eshâb-ı kirâmın bir kısmı binekli, bir kısmı yaya olarak, gizlice Mekke’den ayrıldılar. Kâfile Şuaybe’ye vardığında, yüce Allah’ın lütfu ile iki tüccar gemisi gelmişti. Eshâb, tüccarlara yarımşar altın ücret vererek gemilere bindiler.

Bu sırada bunu haber alan müşrikler, Eshâbın peşine düştüler. Deniz sahiline vardıkları sırada Muhacirler gemiye binip denize açılmış oldukları için hiçbirini yakalayamadılar. Gayretleri boşa gitti ve me’yûs bir şekilde geri döndüler.

Eshâb, Kızıldeniz’den Habeşistan’a selametle ulaştı.⁶⁸ Habeş hükümdârı Necâşî, müslümanları ülkesine yerleştirdi. Onlara çok iyi davrandı.

Muhâcirler iki aydan fazla orada kaldılar.

Mekke’den gelen güzel haberler sebebiyle Habeş hükümdârından izin alarak Şevvâl ayında Mekke-i mükerrreme’ye tekrar geldiler. Fakat geldiklerinde haberin yanlış olduğunu öğrendiler.⁶⁹ Bu olanları öğrenince şaşırdılar.

Sonra, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin huzûruna gelip Habeşistan için,

- Biz orada iyi bir komşuluk ve himâye gördük. Dînimize dokunulmadı, incitilmedik. Hoşlanmadığımız bir söz de duymadık. Huzûr içinde, Allahü teâlâyâ ibâdet ettik, dediler.⁷⁰

Habeşistan’ın suyunun, havasının ve meyvelerinin kuvvet verdiğini; dört tane ibâdethâne bulunduğunu, her gün bu yerlerde develer, koyunlar kesildiğini, fakirlerin ve gariblerin dâvet edilip hoş tutulduğunu, hükümdarlarının kendilerini ziyâret edip emân verdiğini ve sıkıntılarının giderildiğini uzun uzun anlatıp, memnuniyetlerini bildirdiler.⁷¹

Hazret-i Hamza’nın müslüman olması

Bi’setin altıncı senesi...

İslâmiyet’in sesi, her geçen gün kulaktan kulağa yayılıp, gönüllere ulaşarak daha ötelere taşıyordu. Bu hâl, Kureyşli müşrikleri çıldırtıyor, bütün gayretlere rağmen, İslâmiyetin yayılmasına mâni olamıyorlardı.

İbni Mes’ûd “radiyallahü anh” şöyle anlatmıştır: Bir gün Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz ile Safâ tepesine çıktık. Müşrikler orada toplanmışdı. Ebû Cehil de aralarında idi. Müşrikler oradaki bir puta tapıyorlardı.

Resûlullah Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” aralarına girip:

- **Ey Kureyş cemâ’ati! Lâ ilâhe illallah diyerek îmân ediniz**, buyurdu.

Bunun üzerine Velîd bin Mugîre, Ebû Cehle;

- Muhammedi utandırayım mı? dedi.

Ebû Cehil yemîn vererek,

- Mutlakâ bunu yap, dedi.

Velîd bin Mugîre o putu boynuna yaklaşıdırarak, Resûlullah Efendimize “sallallahü aleyhi ve sellem” döndü ve:

68 İbni Sa’d, Tabakât, I, 204; Taberi, II, 221; İbni Seyyidinnâs, I, 116; Mevâhib Şerhi, I, 271.

69 İbni Sa’d, Tabakât, I, 205.

70 İbni İshak, Sîret-i Resûl, s. 194-204; İbni Hişâm, Sîret, I, 321-332; İbni Sa’d, Tabakât, I, 204.

71 İbni İshak, Sîret-i Resûl, s. 194; İbni Hişâm, Sîret, I, 364; İbni Sa’d, Tabakât, I, 208.

- Ey Muhammed! Sen benim Rabbim şâh damarımdan daha yakındır, dersin. İşte benim rabbim de boynumdadır. Senin Rabbin nerededir görelim? dedi.

Sonra putu yere koydu. Kureyşin müşrikleri puta secde etdiler. Puta;

- Ey tanrımız, bize yardım et de Muhammed'i öldürelim! diye yalvardılar.

O sırada putun içinden Resûlullah Efendimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" aleyhinde birkaç beyt ile Ehl-i islâmın hilâfına şeyler işitildi.

Resûlullah Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" oradan ayrıldı. Ben de Resûlullah Efendimiz ile geri döndüm ve,

- Annem babam sana fedâ olsun yâ Resûlallah! O putdan ne sesler geldiğini işit-diniz mi? dedim. Buyurdu ki:

- Evet işitdim. O bir şeytândır, putların içine girer ve halkı Peygamberleri öldürmeğe kıskırtır. Peygamberleri kötüleyen ve onlara dil uzatan şeytânları Allahü teâlâ çok çabuk helâk eder.

Bu hâdiseden iki üç gün sonra, Resûlullah Efendimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" huzûrunda oturuyordum. Bir kimse geldi,

- Esselâmü aleyke yâ Muhammed, dedi.

Biz onun sözünü işitdik, ammâ kendisini göremedik.

Resûlullah Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ona,

- **Gök ehlinde misin?** diye sordu.

- Hâyır, dedi.

- **Cinnîlerden misin?** buyurunca,

- Evet, dedi.

- **Niçin geldin?** buyurunca,

- Ben gayb olmuşdum. Bana Allahü teâlânın Resûlünü, bir şeytân zemmetdi, diye haber verdiler. Ben o şeytânı arıyordum. Safâ tepesine yakın bir yerde buldum ve onu kılıç ile öldürdüm. Onu senden uzaklaştırdım yâ Resûlallah. Yârın Safâ tepesine dostlarınızla birlikde teşrîf ediniz, sizi sevindireceğim, dedi.

Resûlullah Efendimiz ona,

- **İsmi nedir?** buyurdu.

- Semhâc, deyince,

- **İster misin sana bundan daha güzel bir isim vereyim?** buyurdu.

- O isim nedir yâ Resûlallah? deyince:

- **Sana Abdullah ismini koydum,** buyurdu.

Bundan sonra o cinnî ayrılıp gitti.

Bana o geceden daha uzun bir gece olmadı. Sabahleyin Resûlullah Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ile Safâ tepesine gittik. Müşrikler orada toplanmışdı. Ebû Cehil de orada idi.

Resûlullah Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" aralarına girip:

- **Ey Kureyşliler! Lâ ilâhe illallah deyiniz,** buyurdu.

Müşrikler yine oradaki putun önüne gidip, secde etdiler ve puta yalvarmağa başladılar. Bugün de önceki gibi olacak zan edecek diye korkdum. O sırada müslüman cinnî, müşriklerin elindeki putun içine girip,

- Ben Abdullah bin Heyarâ'yım! Tertemiz Peygamberi kötüleyen fitne sâhibi şey-

tânı öldürdüm, dedi ve Sevgili Peygamberimizi ve İslâmiyet’i anlatan güzel sözler ve şiirler söyledi.

Müşrikler putdan bu sesleri işitince puta söverek,

- Biz senin gibisine tapmadık. Muhammed sana sihr yapmış. Dün Onu kötülüyordun. Bugün medh ediyorsun, dediler.

Sonra putu yere vurup parçaladılar.

O sırada müşriklerin arasından elinde demirli baston bulunan bir ihtiyâr ortaya çıktı.

- Ey Kureyşliler, işitdim ki Muhammed sizden kuvvetli imiş. Beni Onun yanına götürün de, şu bastonu onun karnına vurayım, dedi.

Vurmak için elini kaldırıncı eli kurudu ve havada asılı kaldı.

Resûlullah Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” o mel’ûnun şerrinden kurtuldu.

Ama Ebû Cehil alçağı ve diğer müşrikler Resûlullah Efendimize “sallallahü aleyhi ve sellem” hücum etdiler. Mübârek alnını kanatdılar. Mübârek saçları darmadağın oldu. Mübârek yüzü kana boyandı. Onların bu ezâ ve cefâlarına tahammül gösterip;

- **Ey Kureyşliler! Bana vuruyorsunuz. Ama ben sizin Peygamberinizim**, bu yurdular. Sonra oradan ayrılıp evine geldiler.

Bir hizmetçi kız, bu hâdiseyi başından sonuna kadar görmüştü.

Bu sırada Hazret-i Hamza dağda avlanıyordu. Bir ceylâna ok atmak üzereyken ceylân dile gelerek;

- Yâ Hamza! Bana ok atacağına, kardeşinin oğlunu öldürmek isteyenlere ok atsan daha hayırlı olur, dedi.

Hazret-i Hamza bu sözlere hayret ederek, sür’atle evine hareket etti. Âdeti üzere avdan dönünce tavâf için Harem-i şerife uğrar, evine sonra giderdi.

O gün tavâf yaparken hizmetçi kız yanına geldi. Ebû Cehil’in, Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma yaptıklarını haber verdi.

Hazret-i Hamza, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize hakâret edildiğini işitince, akrabâlık damarları kabardı. Silâhlarını alarak müşriklerin bulunduğu yere geldi.

- Kardeşimin oğluna kötü söz söyleyen, kalbini inciten sen misin? İşte benim dînim de O’nun dînidir. Gücün yetiyorsa o yaptıklarını bana da yap bakayım, diyerek boynundaki yay ile Ebû Cehil’in başını yardı.

Oradaki kâfirler Hazret-i Hamza’ya saldırmak istediler. Fakat Ebû Cehil;

- Dokunmayınız, Hamza haklıdır. Yeğenine kötü sözler söyledim, dedi.

Hazret-i Hamza oradan ayrıldıktan sonra, Ebû Cehil etrafındakilere;

- Aman, ona ilişmeyiniz! Bize kızar da müslüman olur. Bununla Muhammed kuvvetlenir, dedi.

Hazret-i Hamza’nın müslüman olmaması için, kafasının yarılmasına râzı olmuştu. Hazret-i Hamza’nın hatırının sayıldığını, kuvvet ve kıymetini bildirdi.

Hazret-i Hamza, Peygamber Efendimizin yanına gelip;

- Yâ Muhammed! Ebû Cehil’den intikâmını aldım. Onu kana boyadım. Üzülme, sevin! dedi.

Sevgili Peygamberimiz;

- **Ben böyle şeylere sevinmem**, buyurdu. Hazret-i Hamza
- Seni sevindirmek, üzüntüden kurtarmak için, ne istersen yapayım! deyince, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;
- **Ben ancak senin îmân etmen ve kıymetli bedenini Cehennem ateşinden kurtarman ile sevinirim**, buyurdu.

Hazret-i Hamza, hemen müslüman oldu. Hakkında âyet-i kerîme geldi. Hazret-i Abdullah ibni Abbâs’a göre;

“Kur’ân-ı kerîmde, En’âm sûresi 122. âyet-i kerîmesinde; **“Diriltildiği ve nûra kavuşturulduğu...”** anlatılan zât, Hazret-i Hamza ve **“Karanlıklarda bocaladığı...”**”⁷² bahsedilen de Ebû Cehil’dir.”

Hazret-i Hamza müşriklerin yanına vararak müslüman olduğunu ve Allahü teâlanın Hâbîbi Muhammed aleyhisselâmı canı pahasına da olsa koruyacağını bildi-rip, bir kasîde okudu. Okuduğu kasîdede;

“Kalbimi, İslâmiyet’e ve hakka meylettirmiş olduğu için, Allahü teâlâya hamdolsun. Bu din, kullarının her yaptığını bilen, herkese lütfu ile muâmele eden, kudreti her şeye gâlip gelen, âlemlerin Rabbi olan Allahü teâlâ tarafından gönderilmiştir.

Kur’ân-ı kerîm okunduğu zaman, kalb ve akıl sâhiblerinin gözlerinden yaşlar akar. Kur’ân-ı kerîm, fasih bir lisan ile açıklanmış âyetler hâlinde Muhammed aleyhisselâma nâzil olmuştur.

O, Muhammed Mustafâ içimizde, sözü dinlenir, kendisine boyun eğilir, mübârek bir kimsedir. Ey müşrikler! Aklınız başınızdan gidip, gözünüz kararıp da O’nun hakkında sert, ağır ve kaba sözler söylemeyin.

Eğer böyle bir düşünceye kapılırsanız, biz müslümanların cesedine basıp geçmeden, hiç kimse O’na dokunamaz” demişti.

Hazret-i Hamza’nın müslüman olması ile Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi vesellem” çok sevindi. Müslümanlar, onun da aralarına katılmasıyla çok kuvvetlendiler.

Hazret-i Hamza’nın müslüman olmasıyla vaziyet değişti. Çünkü, Mekkeliler Hazret-i Hamza’nın; cengâver, cesûr, merd, pehlivan ve büyük bir kahraman olduğunu biliyorlardı. Bunun için Kureyş müşrikleri artık müslümanlara hiçbir sebep yokken fenâ muâmele yapamadılar, bilhassa Hazret-i Hamza’nın kılıcının şiddetinden çekindiler.⁷³

Hazret-i Ömer’in müslüman olması

İslâm dîni gün geçtikçe yayılıyor, Kur’ân-ı kerîmin nûru, rûhları aydınlatıyordu. Günahkâr insanlar, Allahü teâlânın ihsânı olarak îmân ediyor, hidâyete kavuşuyorlardı.

Eshâb-ı kirâmdan “radiyallahü anhüm” olmakla şereflenen bu mübârek zevât; el ele, gönül gönüle veriyor, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin etrafında pervâne gibi dönüyorlardı. O’nun küçücük bir arzu ve işâretini büyük bir emir

⁷² En’âm: 4/122.

⁷³ İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 151-153; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 291-292.

biliyor, yerine getirmek için yarışıyor, hâtta bu uğurda canlarını bile fedâ etmekten çekinmiyorlardı.

Müşriklerin telaş ve endişeleri ise, had safhaya varmıştı. Çünkü parmakla gösterilen kahramanlardan Hazret-i Hamza da müslüman olmuş, Resûlullah’ın saflarında yer almıştı.

Bu beklenmedik hâdise, müşrikleri büsbütün çileden çıkardı. Bu sebeple Hattâb oğlu Ömer, (henüz müslüman olmamıştı) bir gün, Resûlullah Efendimizi gördüğü yerde öldürmek niyetiyle evinden çıktı.

Sevgili Peygamberimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” Mescid-i harâm’da namaz kılarken buldu, namazın bitirmesini isteyerek, dinlemeye başladı. Habîb-i ekrem Efendimiz, El-Hâkka sûre-i şerîfini okuyordu.⁷⁴ Meâlen;

“O meydana geleceği hak olan kıyâmet!.. Nedir o hak olan kıyâmet (biliyor musun)? O geleceği hak olan kıyâmeti, sana hangi şey bildirdi? Semûd ve Âd (kavimleri) dehşetinden kalblerin titreyeceği kıyâmeti tekzip ettiler, yalanladılar. Semûd kavmi, azgınlıkları sebebiyle (Cebrâil aleyhisselâmın sayhası ile) helâk edildiler.

Âd kavmine gelince; onlar da kasıp kavuran, uğultulu, azgın ve şiddetli bir rüzgâr (kasırga) ile helâk edildiler. Allahü teâlâ o kasırgayı, yedi gece ve sekiz gündüz devamlı olarak, onların üzerlerine musallat etti. (Öyle bir hâle geldiler ki, o vakit orada hazır olsaydın) onların köklerinden kopup yere serilen kof hurma kütükleri gibi nasıl ölüp, yıkıldıklarını görürdün! Şimdi onlardan geriye kalan bir şey (bir kimse, bir canlı vs.) görebiliyor musun?”

Hazret-i Ömer, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin okuduklarını hayranlıkla dinliyordu. Ömründe böyle güzel sözler duymamıştı. Bunu kendisi sonradan şöyle anlattı:

- Dinlediğim bu sözlerin belâgatına, düzgünlüğüne, derli topluluğuna hayrân olmuşum. Kendi kendime; “Yemîn ederim ki bu, Kureyşîlerin dediği gibi, bir şâir olmalı! dedim.

Bu sırada, Peygamberimiz, âyet-i kerîmeleri okumaya devâm ettiler:

“Gördüklerinize ve göremediklerinize yemîn ederim ki, hiç şüphesiz o (Kur’ân-ı kerîm), Allahü teâlânın katında çok şerefli bir Resûlün, (Rabbinden) getirdiği bir kelâmdır. O, bir şâir sözü değildir. Siz ne az inanır insanlarsınız!..”⁷⁵

Hazret-i Ömer;

- Yine kendi kendime; bu bir kâhin olmalı. Çünkü içimden geçirdiklerimi anladım!.. dedim.

Resûlullah, sûreyi okumaya devâm ediyordu:

“O, bir kâhin sözü de değildir. Siz ne kıt düşünür insanlarsınız!.. O (Kur’ân-ı kerîm), âlemlerin Rabbinden (Muhammed aleyhisselâma Cebrâil aleyhisselâm vâsıtasıyla) indirilmiştir... O hâlde, O yüce Rabbinin ismini tesbih et.”⁷⁶

Hazret-i Ömer; “Resûlullah, sûrenin tamamını okuduktan sonra;

⁷⁴ Hâkka: 69/1-8.

⁷⁵ Hâkka: 69/38-41.

⁷⁶ Hâkka: 69/42-43, 52.

- Kalbimde İslâm'a karşı bir meyl hâsıl oldu, dedi.

Hazret-i Hamza'nın müslüman olmasından üç gün sonra, Ebû Cehil, müşrikleri toplayıp;

- Ey Kureyş! Muhammed putlarımıza dil uzattı. Bizden önce gelen atalarımızın Cehennem'de azâp gördüklerini, bizim de oraya gideceğimizi söyledi!.. O'nu öldürmekten başka çâre yoktur!.. O'nu öldürecek kimseye yüz kızıl deve ve sayısız altın vereceğim!.. dedi.

Bir anda Hattaboğlu Ömer'in kalbinden İslâma olan meyl kayboldu ve yerinden fırladı;

- Bu işi Hattaboğlundan başka yapacak yoktur, dedi.

- Haydi Hattaboğlu! Görelim seni, diyerek onu alkışladılar.

Kılıcını kuşanarak yola düştü. Giderken Nu'aym bin Abdullah'a rastladı.

- Bu şiddet ve hiddetle nereye yâ Ömer! diye sordu. O da:

- Millet arasına ikilik sokan, kardeşi kardeşe düşman eden Muhammed'i öldürmeye gidiyorum, dedi. Nu'aym;

- Yâ Ömer! Bu zor bir iş. Eshâbı, çevresinde pervâne kesilmiş, O'na bir şey olmasın diye titreşiyorlar. Yanlarına yaklaşmak çok zordur. O'nu öldürsen bile Abdülmuttalip oğullarının elinden yakani kurtaramazsın, dedi.

Hazret-i Ömer, bu sözlere çok kızdı;

- Yoksa sen de mi onlardansın? Önce senin işini bitireyim, diye kılıca sarıldı.

- Yâ Ömer! Beni bırak! Kardeşin Fâtıma ile zevci Sa'îd bin Zeyd'e git; onlar da müslüman oldu, dedi.

Hazret-i Ömer bu söze inanmadı.

- Eğer inanmazsan git sor! Anlarsın, dedi.

Hazret-i Ömer bu işi başarır, din ayrılığı ortadan kalkacak, fakat Arabların âdeti olan kan dâvâsı ortaya çıkacak ve Kureyş ikiye bölünerek ardı arkası kesilmeyen çarpışmalar başlayacaktı. Böylece, değil yalnız Ömer bin Hattâb, bütün Hattaboğulları öldürülecekti.

Fakat Ömer bin Hattâb çok kuvvetli, cesur ve öfkeli olduğundan bunları düşünmemişti. Kardeşini merak edip, hemen evlerine gitti.

O sıralarda Tâhâ sûresi yeni gelmiş, Sa'îd ile Fâtıma "radiyallahü anhümâ" bunu yazdırıp, Hazret-i Habbâb bin Eret adındaki sahâbîyi evlerine getirmiş okuyorlardı.

Hazret-i Ömer kapıdan bunların sesini duydu. Kapıyı çok sert çaldı. O'nu, kılıcı belinde kızgın görünce, yazıyı saklayıp, Hazret-i Habbâb'ı gizlediler. Sonra kapıyı açtılar. İçeri girince;

- Ne okuyordunuz? dedi.

- Bir şey yok, dediler. Kızması artarak;

- İşittiğim doğru imiş, siz de O'nun sihrine aldanmışsınız, diye çıkıştı. Hazret-i Sa'îd'i yakasından tutup, yere attı. Kız kardeşi, efendisini kurtarayım derken, onun yüzüne de öfkeli bir tokat indirdi. Yüzünden kan akmaya başladığını görünce, kardeşine acıdı.

Fâtıma'nın canı yanmış, kana boyanmış idi. Fakat îmân kuvveti, kendisini harekete getirip, Allahü teâlâya sığınarak;

- Yâ Ömer! Niçin Allah’dan utanmaz, âyetler ve mucizeler ile gönderdiği Peygamberine inanmazsın? İşte ben ve zevcim, müslüman olmakla şereflendik. Başımızı kessen, bundan dönmeyiz, dedi ve Kelime-i şehâdeti okudu.

Hazret-i Ömer, kız kardeşinin bu îmânı karşısında birden yumuşadı ve yere oturdu. Yumuşak sesle;

- Hele şu okuduğunuz kitabı çıkarın, dedi. Fâtıma;
- Sen temizlenmedikçe onu sana vermem, dedi.

Hazret-i Ömer gusül abdestini aldı. Ondan sonra Fâtıma, Kur’ân-ı kerîm sahifesini getirdi. Hazret-i Ömer güzel okurdu. Tâhâ sûresini okumaya başladı. Kur’ân-ı kerîmin fesâhati, belâgatı, mânâları ve üstünlükleri kalbini git gide yumuşattı.

“Göklerde ve yeryüzünde ve bunların arasında ve (yedi kat) toprağın altındaki şeyler hep O’nundur”⁷⁷ (Tâhâ sûresi: 6) meâlindeki âyet-i kerîmeyi okuyunca, derin derin düşünceye daldı.

- Yâ Fâtıma! Bu bitmez tükenmez varlıklar, hep sizin taptığınız Allah’ın mıdır? dedi. Kardeşi;

- Evet, öyle ya! Şüphe mi var? diye cevap verdi.
- Yâ Fâtıma! Bizim bin beş yüz kadar altundan, gümüşten, tunçtan, taştan oymalı, süslü heykellerimiz var. Hiç birinin, yeryüzünde bir şeyi yok, diyerek şaşkınlığı arttı. Biraz daha okudu;

“Allahü teâlâdan başka ibâdet edilecek, tapılacak hak bir ilâh, bir mâbud yoktur. En güzel isimler O’nundur”⁷⁸ (Tâhâ sûresi: 8) meâlindeki âyet-i kerîmeyi düşündü.

- Hakîkaten, ne kadar doğru, dedi.

Habbâb bu sözü işitince, yerinden fırladı ve tekbir getirdikten sonra;

- Müjde yâ Ömer! Resûlullah, Allahü teâlâyâ duâ ederek; **“Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil ile yahud Ömer ile kuvvetlendir”** buyurdu. İşte bu devlet, bu saâdet sana nasîb oldu, dedi.

Bu âyet-i kerîme ve bu duâ Hazret-i Ömer’in kalbindeki düşmanlığı sildi, süpürdü. Hemen;

- Resûlullah nerede? dedi. Kalbi, Resûlullah Efendimize tutulmuştu.

O gün Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Hazret-i Erkâm’ın evinde Eshâbına nasîhat veriyordu. Eshâb-ı kirâm toplanmış, O’nun nûrlu cemâlini görmekle, tatlı, tesirli sözlerini işitmekle kalblerini cilâlıyor; sonsuz lezzet, zevk ve neş’e içinde hâlden hâle dönerek, rûhlarını ferahlatıyorlardı.

Hazret-i Ömer’in geldiği, Erkâm’ın evinden görüldü. Kılıcı da yanında idi. Heybetli, kuvvetli olduğundan, Eshâb-ı kirâm, Resûlullah’ın etrafını sardı. Hazret-i Hamza,

- Ömer’den çekinecek ne var, iyilik ile geldi ise, hoş geldi. Yoksa o kılıcını çekmeden başını uçururum, derken, Resûlullah Efendimiz;
- **Yol verin, içeri gelsin!** buyurdu.

Cebrâil aleyhisselâm, daha önce Hazret-i Ömer’in îmân etmek için geldiğini ve

⁷⁷ Tâhâ: 20/6.

⁷⁸ Tâhâ: 20/8.

yolda olduğunu haber vermişti.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Hazret-i Ömer’i tebessüm buyurarak karşıladı;

- **Bırakınız, yanından ayrılınız**, buyurdu.

Hazret-i Ömer, Resûlullah’ın önünde diz çöktü. Resûlullah Efendimiz, Hazret-i Ömer’i kolundan tutup;

- **Îmâna gel, yâ Ömer!** buyurdu.

O da temiz kalb ile Kelime-i şehâdeti söyledi. Eshâb-ı kirâm, sevinçlerinden tek-bir seslerini göğse yükselttiler.

Hazret-i Ömer müslüman olduktan sonra hâlini şöyle anlattı:

- Müslüman olduğum zaman, Eshâb-ı kirâm müşriklerden gizlenir ve ibâdetlerini gizli yaparlardı. Bu duruma çok üzüldüm, ve;

- Yâ Resûlallah! Biz hak üzere değil miyiz? diye sordum.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Evet. Varlığım, yed-i kudretinde bulunan Allahü teâlâya yemîn ederim ki, ister ölü ister diri olunuz, muhakkak hak üzerindesiniz**, buyurdu. Bunun üzerine;

- Yâ Resûlallah! Mâdem ki biz hak üzerinde, müşrikler de bâtil yoldadırlar, o hâlde ne diye dînimizi gizliyoruz? Vallahi biz, dîn-i İslâm’ı, küfre karşı açıklamaya daha haklı ve daha lâayıkız. Allahü teâlânın dîni, Mekke’de hiç şüphesiz üstün gelecektir. Kavmimiz bize karşı insafılı davranırlarsa ne âlâ, yok taşkınlık etmek isterlerse, kendileri ile çarpışırız, dedim.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Biz, sayıca çok azız!** buyurdu.

- Yâ Resûlallah! Seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâya yemîn ederim ki, hiç çekinmeden ve korkmadan, oturup İslâm’ı anlatmadığım bir müşrik topluluğu kalmayacaktır. Artık ortaya çıkalım, dedim.

Kabûl buyurulunca, iki saf hâlinde dışarı çıkıp, Harem-i şerîfe doğru yürüdük. Safların birinin başında Hamza, diğerinin başında da ben vardım.

Sert adımlarla, toprağı un edercesine, vakur ve heybetli bir yürüyüşle Mescid-i harâm’a girdik. Kureyşli müşrikler, bir bana, bir Hamza’ya bakıyorlardı. Öyle bir hüznün ve kedere uğradılar ki, belki hayatlarında böyle bir ye’s hiç düşmemişlerdi.”

Hazret-i Ömer’in bu gelişi üzerine, Ebû Cehil ileri çıkıp;

- Yâ Ömer! Bu ne hâldir? deyince, Hazret-i Ömer hiç aldırış etmeden;

- **Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü**, dedi.

Ebû Cehil ne diyeceğini şaşırdı. Donakaldı. Hazret-i Ömer bu müşrik gürûhuna dönerek;

- **Ey kureyş!... Beni bilen bilir! Bilmeyen bilsin ki, ben Hattâb oğlu Ömer’im... Karısını dul, çocuklarını yetim bırakmak isteyen yerinden kıpırdasın! Kınıl-dayanı, kılıcımla doğrayıp yere sererim!...** deyince, Kureyşli müşrikler bir anda dağılıp, oradan uzaklaştılar.

Resûlullah ve yüce Eshâbı saf tutup, yüksek sesle tekbir aldılar. Mekke semâları, Eshâb-ı kirâmın; **“Allahü ekber!... Allahü ekber!...”** nidâlarıyla çınladı. İlk defa

Harem-i şerifte açıktan namaz kılındı.⁷⁹

Hazret-i Ömer müslüman olunca, Enfâl sûresinin 64. âyet-i kerîmesi indi. Meâlen;

“Ey Peygamberim! Sana yardımcı olarak, Allahü teâlâ ve mü'minlerden senin izinde gidenler yetişir” buyuruldu.

Tereddüt içinde bocalayan bâzı kimseler, Hazret-i Ömer'in müslüman olduğunu görünce, İslâm'ı seçtiler. Eshâb olmakla şereflendiler. Artık müslümanların sayısı gün geçtikçe çığ gibi büyümeye başlamıştı.

Habeşistan'a ikinci hicret

Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” Mekke'ye gelince, müşrikler yine ezâ ve cefâyâ başladılar. Zulümleri gittikçe arttı. Her türlü işkenceyi hiç çekinmeden yapıyorlardı.

Bir gün Hazret-i Osman “radıyallahü anh”;

- Yâ Resûlallah! Habeşistan'ı iyi bir ticâret yeri olarak gördüm. Bir aylık ticâret çok kazanç hâsıl eder. Allahü teâlâ hicret yeri tâyin edinceye kadar, müslümanlar için bundan daha iyi bir yer olamaz. Hiç olmazsa mü'minler, Kureys'in cefâsından kurtulur. Necâşî'nin bize çok lütufları ve hayli iyilikleri vardır, dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”;

- Tekrar Habeşistan'a dönün ki, Allahü teâlânın ismiyle mahfûz olasınız, buyurdu.

Hazret-i Osman;

- Yâ Resûlallah! Eğer siz, oraya teşrif etseniz, onlar belki müslüman olurlar. Ehl-i kitap olduklarından, çabuk İslâm'a gelirler ve yardımlarını esirgemezler, deyince Sevgili Peygamberimiz;

- Ben, huzûr ve rahata memûr olmadım. Hicret husûsunda Allahü teâlânın emr-i şerîfini bekliyorum. Nasıl emrolunur ise öyle amel ederim, buyurdu.

Bi'setin altıncı senesinde, Eshâb-ı kirâm “radıyallahü anhüm”, bir rivâyete göre 83'ü erkek ve 18'i kadın olmak üzere yüz bir kişilik bir kâfile ikinci defa Habeşistan'a doğru yola çıktı.

Bu kâfilenin başına, Ca'fer bin Ebî Tâlib hazretleri tâyin edilmişti. Sağ-sâlim Necâşî'nin ülkesine vardılar. Habeşistan'da karşılaştıkları hâdiseleri Ümmü Seleme “radıyallahü anhâ” şöyle anlattı:

- Habeşistan'a vardığımız zaman, orada çok iyi bir komşuya tesadûf ettik. Bu komşu, Melik Necâşî idi. Kendisi her arzumuzu yerine getirdi. Dînimizin emirlerini istediğimiz gibi yapabiliyorduk. Allahü teâlâyâ serbestçe ibâdet edebiliyor, hiç eziyete uğramıyorduk. Hiçbir kötü söz duymuyorduk.

Mekkeli müşrikler bu durumdan haberdar olunca, Habeşistan melikine iki elçi göndermeye karar verdiler. Necâşî'ye son derece kıymetli eşyaların yanında, çok sevdiği Mekke'nin meşîn derisinden de hediyeler hazırlandı.

Ayrıca din adamlarına ve devlet erkânına da hediyeler düşünöldü.

Bu işe, Abdullah bin Ebî Rebîa ile Âmr bin Âs vazifelendirildi. Bu iki elçiye,

Necâşî'nin huzûrunda neler söyleyecekleri öğretilti. Onlara;

- Hükümdar ile konuşmadan evvel, onun patriklerine ve kumandanlarının her birine hediyelerini veriniz. Sonra Necâşî'ninkini takdim ediniz. Bu işi yaptıktan sonra, oradaki müslümanların size teslimini isteyiniz. Necâşî'nin müslümanlar ile görüşüp konuşmasına meydan vermeyiniz, denildi.⁸⁰

Elçiler, Habeşistan'a geldiler. Devlet erkânını görüp hediyelerini verdikten sonra, her birine;

- Bizim içimizde birtakım insanlar türedi. Bunlar, bizim ve sizin bilmediğimiz yeni bir din uydurdular. Bu gelenleri, kendi yurtlarına götürmek istiyoruz. Hükümdârınızla, onlar hakkında görüştüğünüz zaman, gelenlerle görüşülmeden bize teslim edilmelelerini temin için çalışınız. Bu kimselerle en çok meşgûl olabilecek olanlar, onların, öz ana-babaları ve komşularıdır. Onlar bunları gâyet iyi bilirler, dediler.

Patrikler, bu teklifi kâbul ettiler. Sonra, Mekkeli elçiler, Necâşî'nin hediyelerini takdim ettiler. Melik Necâşî hediyeleri kabûl edip, onları dâvet ederek bir müddet görüştü.

Elçiler, Necâşî'ye şöyle söylediler:

- Ey Melik! İçimizden birtakım kimseler sizin memleketinize iltîca etmişlerdir. Bu gelenler, kendi milletlerinin dînini terk ettikleri gibi, sizin dîninize de girmemişlerdir. Kendi kafalarına uygun, uydurma bir dinleri vardır. Ne biz, ne de siz, bu dîni bilmiyoruz.

- Bizi bunların mensup oldukları milletin eşrâfı size gönderdi. Bu eşrâf, sizin memleketinize ilticâ eden adamların babaları ve kendi öz akrabâlarıdır. İstekleri, gelenlerin iade edilmesidir. Çünkü onlar, bunların hâllerini daha yakından tanır. Onların kendi öz dinlerinde hoş görmediklerini daha iyi bilirler...

Gerek Âmr bin Âs, gerekse Abdullah bin Ebî Rebîa'nın en çok arzu ettikleri şey; Necâşî'nin bu sözleri dinleyerek, arzularına uygun hareket etmesiydi. Elçiler, bu sözleri söyledikten sonra, Necâşî'nin patrikleri söz alıp, şöyle demişlerdi:

- Bunlar çok doğru söylediler. Bunların milletleri, onlarla daha iyi meşgûl olabilir, onların neyi beğenip beğenmediklerini daha iyi takdir ederler. Onun için siz bu adamları teslim ediniz de, bunlar onları memleketlerine ve milletlerine götürsünler.

Melik Necâşî bu sözlere çok kızdı;

- Vallahi hayır! Ben bu adamları teslim etmem. Bana iltîca eden, memleketime gelen adamlara hıyânet edemem. Bunlar, beni başkasına tercih etmiş ve benim ülkeme gelmişlerdir. Onun için, gelen muhâcirleri sarayıma dâvet eder, onlara bu adamların söyledikleri sözlere karşı ne diyeceklerini sorar, cevaplarını dinlerim. Eğer muhâcirler, bunların dedikleri gibi iseler, onları gelenlere verip, kendi milletlerine iade ederim. Öyle değilse onları korur, ülkemde kaldıkça iyilik ederim, dedi.

Daha önceleri Necâşî, semâvî kitapları incelemişti. Muhammed aleyhisselâmın gelme zamanının yakın olduğunu, kavminin O'na yalancı deyip inanmayacaklarını ve Mekke'den çıkaracaklarını biliyordu.

Necâşî, Mekkeli elçilere;

- İnandıkları kimdir? diye sordu. Onlar da;

- Muhammed'dir, dediler. Necâşî, bu ismi işitince, O'nun peygamber olduğunu anladı ve belli etmedi. Gelenlere tekrar sordu:

- O'nun dîni ve mezhebi nedir ve neye dâvet eder? Amr;

- O'nun mezhebi yoktur, dedi. Necâşî;

- Mezhebini dînini bilmediğim, bana sığınan bir topluluğu nasıl teslim ederim? Meclis kuralım. Onları da getirelim. Sizlerle yüzleştirelim. Hepinizin durumu belli olsun. Onların da dînini bileyim, dedi.

Müslümanları saraya dâvet ettiler.⁸¹

Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm” önce kendi aralarında istişâre ettiler (görüş-tüler) ve;

- Habeş hükümdârının hoşuna gidecek ve mîzaclarına uygun olacak şekilde neler söyleyelim, diye konuştular. Fakat Hazret-i Cafer “radiyallahü anh”;

- Vallahi bizim bu husustaki bildiklerimiz, Peygamberimizin bize buyurduğundan ibârettir. Netice neye varırsa râzıyız, buyurdu.

Hepsi kabûl ettiler ve sâdece Hazret-i Cafer'in konuşması için ittifak edip, Necâşî'nin huzûruna geldiler.

Melik Necâşî de âlimlerini topladı. Büyük bir dîvan kuruldu. Sonra muhâcirleri getirdiler. Müslümanlar, geldiklerinde selâm verdiler ve secde etmediler.

Necâşî onlara;

- Neden secde etmediniz, diye sorunca;

- Biz, Allahü teâlâdan başkasına secde etmeyiz. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, bizi, Allahü teâlâdan başkasına secde etmekten men edip; **‘Secde, yalnız Allahü teâlâya mahsusdur’** buyurdu, dediler.

Necâşî, muhâcirlere;

- Ey huzûruma gelmiş olan topluluk! Bana söyleyiniz. Ülkeme ne için geldiniz? Hâliniz nedir? Tüccâr değilsiniz, bir isteğiniz de yok. Sizin şu ortaya çıkmış olan Peygamberinizin hâli nedir? Neden memleketiniz halkından buraya gelenlerin selâm verdiği gibi selâm vermiyorsunuz? dedi.

Hazret-i Ca'fer “radiyallahü anh”;

- Ey Hükümdar! Ben önce, üç söz söyleyeceğim. Eğer doğru söyler isem, beni tasdik edin, yalan söylersem yalanlayın. Her şeyden önce emret ki, şu adamlardan yalnız biri konuşsun, diğerleri sussun! dedi.

Amr bin Âs;

- Ben konuşayım, dedi.

Necâşî;

- Ey Ca'fer, önce sen konuş, dedi.

Hazret-i Ca'fer;

- Benim, üç sözüm var. Şu adama sorunuz. Biz, yakalanıp efendilerimize iâde edilecek köleler miyiz? dedi. Necâşî;

- Ey Amr! Onlar köle midirler? diye sordu. Amr;

- Hayır! Onlar köle değil, hürdürler! dedi. Hazret-i Ca'fer;

- Acabâ biz haksız yere bir kimsenin kanını mı döktük de, kanı dökülenlere iâde

edileceğiz, dedi. Necâşî, Amr'a;

- Bunlar, haksız yere birini mi öldürdüler! diye sorunca, Amr;
- Hayır, bir damla bile kan dökmediler, dedi. Hazret-i Ca'fer, Necâşî'ye;
- Başkasının mallarından haksız yere aldığımız, üzerimizde ödemekle mükellef olduğumuz mallar mı vardır? dedi. Necâşî;

- Ey Amr! Eğer, şuncağızların ödeyecekleri pek çok altın bile olsa, borçları varsa, onu ben ödeyeceğim, söyleyin, dedi. Amr;

- Hayır, bir kırat (bir para birimi) bile yok! dedi. Necâşî;
- O hâlde siz bunlardan ne istiyorsunuz? diye sorunca, Amr;
- Onlar ile biz, bir dinde ve bir yolda idik. Onlar, bunları bıraktılar. Muhammed'e ve dînine uydular, dedi. Necâşî, Ca'fer'e;

- Siz, bulunduğunuz dîni bırakıp ne diye başkasına uydunuz? Kavminizin dîninden ayrıldığınıza, benim dînimde de olmadığınıza göre, sizin inandığınız bu din nasıldır? Hakkında bilgi verir misiniz! diye sordu.

Hazret-i Ca'fer;

- Ey Hükümdâr! Biz câhil bir millet idik. Putlara tapardık. Ölmüş hayvan leşi yer, her türlü kötülüğü işlerdik. Akrabâlarımızla münâsebetlerimizi keser, komşularımıza iyi davranmazdık. Kuvvetlilerimiz, zayıflara zulmeder ve merhamet nedir bilmezlerdi. Allahü teâlâ bize, kendimizden; doğruluğunu, eminliğini, iffet ve temizliğini, soyunun düzgünlüğünü bildiğimiz bir peygamber gönderinceye kadar bu vaziyette kaldık.

O peygamber bizi, Allahü teâlânın varlığına ve birliğine inanmaya, O'na ibâdete, bizim ve atalarımızın tapınageldiği taşları ve putları bırakmaya dâvet etti. Doğru sözlü olmayı, emânete hıyânet etmemeyi, akrâbalık haklarını gözetmeyi, komşularla güzel geçinmeyi, günâhlardan ve kan dökmekten sakınmayı emretti.

Her türlü ahlâksızlıklardan, yalan söylemekten, yetimlerin malına el uzatmaktan, nâmuslu kadınlara iftîrâ etmekten bizi sakındırdı.

Bize, Allahü teâlâyâ eş, ortak koşmaksızın ibâdet etmeyi emretti.

Biz de kabûl ettik ve Allahü teâlâdan ne getirmişse hepsine inandık ve söylediklerini yerine getirdik. Allahü teâlâyâ ibâdet ettik. O'nun bize harâm kıldığını harâm, helâl kıldığını helâl bildik ve öyle amel ettik.

Bu yüzden kavmimiz bize düşman olup, zulmetti. Bizi, dînimizden döndürüp, Allahü teâlâyâ ibâdetten vazgeçirip, tekrar putlara tapmak için türlü işkencelere ve mihnetlere uğrattılar. Bize zulm ettiler. Bizi sıkıştırdıkça sıkıştırdılar.

Bizimle dînimizin arasına girdiler ve bizi dînimizden ayırmak istediler.

Biz de yurdumuzu, yuvamızı bırakarak senin ülkene sığındık. Seni, başkalarına tercih ettik. Senin himâyene, komşuluğuna can attık. Senin yanında zulme, haksızlığa uğramayacağımızı ummaktayız, dedi.

Hazret-i Ca'fer konuşmasına şöyle devâm etti:

- Selâm verme işine gelince, biz seni Resûlullah'ın selâmı ile selâmladık. Birbirimize de öyle selâm veririz. Cennettekilerin selâmlarının da bu şekilde olduğunu Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz haber verdi. Bunun için yüce zâtınızı öyle selâmladık. Peygamber Efendimiz insanlara secde edilmeyeceğini bu-

yurduğu için, Allahü teâlâdan başkasına secde etmekten Allahü teâlâyâ sığınırız.

Necâşi;

- Sen, Allah’ın bildirdiklerinden biraz biliyor musun? diye sordu. Hazret-i Ca’fer;
- Evet, deyince Necâşi;
- Onu bana oku, dedi.

Hazret-i Ca’fer de Meryem sûresinin ilk âyetlerini okumaya başladı. (Ankebût ve Rum sûrelerinden okuduğu da bildirilmiştir.) Necâşi ağlıyordu. Gözlerinden akan yaşlar sakalını ıslattı. Râhipler de ağladı. Necâşi ve râhipler;

- Ey Ca’fer! Bu tatlı ve güzel kelâmdan biraz daha oku, dediler. Hazret-i Ca’fer, Kehf sûresinin başından itibaren okudu.

Necâşi kendisini tutamayarak;

- Vallahi, bu aynı kandilden fışkıran bir nûrdur. Mûsâ ve Îsâ da (aleyhimüsselâm) onunla gelmiştir, dedi. Kureyş elçilerine dönerek;

- Gidiniz, vallahi, ben ne onları size teslîm eder, ne de bunlar hakkında bir kötülük düşünürüm, dedi.

Abdullah bin Ebî Rebîa ile Amr bin Âs, Necâşi’nin huzûrundan çıktılar.⁸²

Amr, Abdullah’a;

- Yemin ederim ki, onların bir kabahatini Necâşi’nin yanında ortaya koyup, köklerini kazıtayım da gör, dedi. Arkadaşı, Amr’a;

- Onlar bize muhâlefet ediyorlarsa da iyi kötü akrabâlığımız var, bunu yapma, dedi. Amr;

- Onların, Îsâ aleyhisselâmı, bir kul olarak bildiklerini Necâşi’ye ihbâr edeceğim, dedi.

Ertesi günü, Necâşi’nin yanına varıp;

- Ey Hükümdar! Onlar Meryem oğlu Îsâ’ya (aleyhisselâm) ağır sözler söylüyorlar. Onlara adam gönderip, Îsâ aleyhisselâm için ne söylediklerini bir sor, dedi.

Necâşi, Hazret-i Îsâ hakkındaki telâkkîlerini sormak üzere müslümanlara adam gönderdi. Tekrar geldiler. Birbirlerine;

- Îsâ aleyhisselâm hakkında sorarlarsa ne cevap vereceğiz, dediler.

Hazret-i Ca’fer;

- Vallahi Hazret-i Îsâ hakkında Allahü teâlânın buyurduğunu, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin bize getirdiğini söyleriz, dedi.

Necâşi’nin huzûruna çıkınca, Necâşi;

- Siz Meryem oğlu Îsâ aleyhisselâm hakkında ne diyorsunuz? diye sordu.

Hazret-i Ca’fer;

- Biz Îsâ aleyhisselâm hakkında, Peygamber Efendimizin bize Allahü teâlâdan getirip tebliğ eylediğini söyleriz. O’nu, Allahü teâlânın kulu ve resûlü olduğunu, dünyâdan ve erkeklerden vazgeçerek, Hak teâlâyâ bağlanmış bir affe olan Hazret-i Meryem’e, Allahü teâlânın ilkâ eylediği kelimesi olduğunu kabûl ederiz. Meryem oğlu Îsâ’nın hâli, şanı bundan ibarettir. Hazret-i Âdem’i topraktan yarattığı gibi, Îsâ aleyhisselâmı da babasız yaratmıştır deriz.

Sonra Necâşi, elini yere uzatıp, yerden bir saman çöpü aldı ve;

82 İbni İshak, Sîret-i Resûl, s. 195; İbni Hişâm, Sîret, I, 332-333.

- Yemin ederim ki, Meryem oğlu İlsâ da sizin söylediğinizden fazla bir şey değildir. Arada bu çöp kadar bile fark yoktur, dedi.

Necâşî bunu söylediği zaman, etrafındaki hükûmet erkânı ve kumandanları, aralarında fısıldaşmaya ve homurdanmaya başladılar. Necâşî bunu görünce, onlara;

- Yemin ederim ki siz ne derseniz deyin, ben bunlar hakkında iyi şeyler düşünüyorum, dedi.

Sonra müslüman muhâcirlere dönerek;

- Sizi ve yanından geldiğiniz zâtı tebrik ederim! Ben şuna inandım ki, O, Allahın resûlüdür. Zâten biz, O'nu İncîl'de görmüştük. O Resûlü, Meryem oğlu İlsâ da haber verdi.

Vallahi eğer O, buralarda olsaydı, gidip onun ayakkabılarını taşır, ayaklarını yıkardım!

Gidiniz! Ülkemin el değmemiş kısmında, her türlü tecâvüzden uzak, emniyet ve huzûr içinde yaşayınız. Size kötülük edeni helâk ederim. Bana dağ kadar altın verseler sizlerden birini üzüntüye sokmam, dedi.

Necâşî, bundan sonra, Kureyş elçilerinin getirdikleri hediyeler için;

- Benim bunlara ihtiyâcım yoktur! Başkalarının gasp ettiği bu mülkümü, Allahü teâlâ bana geri verirken ve halkı bana boyun eğdirirken, benden rüşvet almadı, diyerek hediyelerini iade etti.

Kureyş elçileri, Necâşî'nin huzûrundan elleri boş döndü. Bahtiyar Necâşî de İslâmiyeti seçmiş, Eshâb-ı kirâmı ziyâdesiyle sevindirmişti.⁸³

83 İbni İshak, Sîret-i Resûl, s. 195; İbni Hişâm, Sîret, I, 334.

Kâbe-i muazzama - Mekke-i mükerreme (1880)